

The Right to Private Life in the Criminal Investigation Phase: Limits and Guarantees

Daniel CRISTEA¹

Ștefan MUNTEANU²

Abstract: *The right to private life is one of the fundamental pillars of contemporary democratic society, being enshrined in national and international legislation as well as in the jurisprudence of European and national courts. In the context of criminal investigation, this right takes on complex dimensions, as the need for crime investigation and prevention often imposes limitations on individuals' private lives. It is therefore crucial to establish a balance between the efficiency of criminal proceedings and the respect for fundamental guarantees. The significance of this topic becomes evident considering frequent conflicts between judicial authorities and individuals within criminal procedures. Criminal investigation, by its nature, often involves intrusions into private life, a fact that has generated numerous legal and jurisprudential debates. The aim of this article is to analyze the balance between the effectiveness of crime investigation and the necessity of respecting the fundamental right to private life, identifying its limits and guarantees within criminal proceedings.*

Keywords: *criminal investigation phase; right to private life; guarantees; limits; restrictions*

1. Introducere

Potrivit doctrinarului român Ioan Muraru, „dreptul la viața privată este un drept complex, care acoperă integritatea fizică și morală a persoanei, viața familială și socială, domiciliul, corespondența, onoarea, reputația și imaginea” (Muraru & Tănăsescu, 2019, p. 205).

¹ PhD, Chief police commissioner within the criminal investigation office IPJ Buzău, Romania, and “Ștefan cel Mare” Academy of the Ministry of Internal Affairs of the Republic of Moldova Postdoctoral studies Doctoral School “Legal Sciences”, Romania, Corresponding author: danielcristea2019@gmail.com.

² Officer, European Border and Coast Guard Agency, FRONTEX, E-mail: stefan.munteanu86@gmail.com.

Copyright: © 2025 by the authors.
Open access publication under the terms and conditions of the
Creative Commons Attribution (CC BY) license
(<https://creativecommons.org/licenses/by/4.0/>)

Corelat cu specificațiile doctrinarului Ioan Muraru, autorul Corneliu Bîrsan afirmă despre dreptul la viața privată că „este adeseori expus la pericole semnificative tocmai în contextul activităților investigative ale autorităților judiciare” (Bîrsan, 2010, p. 625).

2. Discuțiile și rezultatele

Dreptul la viața privată este prevăzut și protejat atât prin instrumente internaționale, cât și prin legislația internă.

În plan internațional, unul dintre cele mai importante instrumente juridice este Convenția Europeană a Drepturilor Omului (CEDO), care stabilește în articolul 8 că:

„1. Orice persoană are dreptul la respectarea vieții sale private și de familie, a domiciliului său și a corespondenței sale.

2. Nu este admis amestecul unei autorități publice în exercitarea acestui drept decât în măsura în care acest amestec este prevăzut de lege și constituie o măsură care, într-o societate democratică, este necesară pentru securitatea națională, siguranța publică, bunăstarea economică a țării, apărarea ordinii și prevenirea faptelor penale”.

De asemenea, Declarația Universală a Drepturilor Omului (1948) stipulează la art. 12 că,

„nimeni nu va fi supus la imixtiuni arbitrare în viața sa particulară, în familia sa, în domiciliul său sau în corespondența sa, nici la atingeri aduse onoarei și reputației sale. Orice persoană are dreptul la protecția legii împotriva unor asemenea imixtiuni sau atingeri”.

La nivel național, dreptul la viață privată este garantat de Constituția României, mai exact în cuprinsul articolului 26:

„Autoritățile publice respectă și ocrotesc viața intimă, familială și privată”¹.

În ceea ce privește legislația țării noastre cu privire la activitatea investigativă, CPP stabilește explicit limitele ingerinței autorităților judiciare în dreptul la viață privată, prevăzând condiții precise pentru autorizarea și desfășurarea interceptărilor și altor tehnici investigative intruzive.

Raportul dintre dreptul la viață privată și nevoile urmăririi penale este adesea definit de tensiunea inevitabilă între două imperative fundamentale într-un stat democratic: garantarea drepturilor individuale și asigurarea securității sociale prin combaterea eficientă a infracționalității. Este crucială identificarea unui echilibru just

¹ A se vedea art. 26, alin. 1 din Constituția României (M. Of nr. 767 din 31 octombrie 2003).

și proporțional între aceste două imperative, în concordanță cu principiul proporționalității și necesității prevăzută în jurisprudența europeană și națională.

Conflictul inerent dintre aceste două interese este clar exprimat în doctrina dreptului penal și constituțional. Astfel, în opinia profesorului Mihail Udriș, „urmărirea penală implică o inevitabilă tensiune între nevoia de a proteja comunitatea prin eficiența investigării infracțiunilor și obligația fundamentală de a respecta drepturile persoanei cercetate, inclusiv dreptul său la viață privată și familială” (Udriș, 2022, p. 367).

Această tensiune este soluționată prin aplicarea principiului proporționalității, adică evaluarea continuă a echilibrului dintre gravitatea infracțiunii investigate și intensitatea ingerinței în viața privată. Practica judiciară a Curții Europene a Drepturilor Omului a stabilit constant că orice măsură de restrângere a dreptului la viață privată trebuie să fie „justificată de o nevoie socială presantă”¹ și să respecte criteriul proporționalității în sens strict.

De asemenea, Curtea Constituțională a României accentuează că „restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți poate fi dispusă numai dacă este necesară într-o societate democratică, trebuie să fie proporțională cu situația care a determinat-o și aplicată nediscriminatoriu și fără a aduce atingere existenței dreptului sau libertății”².

Astfel, criteriile jurisprudente consacrate pentru evaluarea măsurilor care limitează dreptul la viață privată în faza urmăririi penale includ:

- Legalitatea măsurii: ingerința trebuie să fie clar prevăzută de lege într-o manieră accesibilă și previzibilă;
- Legitimitatea scopului urmărit: măsura trebuie să urmărească scopuri legitime precum apărarea ordinii publice, prevenirea infracțiunilor, siguranța națională sau apărarea drepturilor altor persoane;

¹ Hotărârea CtEDO pe cauza *Klass c. Germaniei*, din 6 septembrie 1978, seria A nr. 28, pct. 42. Disponibilă:

file:///C:/Users/User/Desktop/Downloads/CASE%20OF%20KLASS%20AND%20OTHERS%20v.%20GERMANY%20-%20[Albanian%20Translation]%20summary%20by%20the%20European%20Centre,%20COE%20and%20EC.pdf

² Decizia CCR nr. 55 din 4 februarie 2020, referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art.139 alin.(3) teza finală din Codul de procedură penală și ale art.11 alin.(1) lit.d) din Legea nr.51/1991 privind securitatea națională a României (M. Of. nr. 517 din 17 iunie 2020). Disponibilă: http://www.ccr.ro/wp-content/uploads/2020/06/Decizie_55_2020-1.pdf

- Necesitatea într-o societate democratică: măsura trebuie să fie indispensabilă și justificată de circumstanțele cazului, având în vedere gravitatea infracțiunii și riscurile pentru societate în cazul neadoptării ei.

Raportul dintre protecția dreptului la viață privată și eficiența investigațiilor penale este unul dinamic și complex, *necesitând evaluare continuă*, adaptare la realitățile sociale și juridice noi, precum și un control judecătoresc exigent și constant asupra modului în care autoritățile respectă principiile fundamentale enunțate.

3. Limitări ale dreptului la viață privată în faza urmăririi penale

În contextul urmăririi penale, dreptul la viață privată poate fi restrâns prin diverse mijloace procedurale specifice, prevăzute explicit și strict reglementate de CPP. Aceste restrângeri au drept scop eficiența procesului penal, fiind menite să asigure colectarea probelor necesare pentru aflarea adevărului și tragerea la răspundere a persoanelor care comit infracțiuni. Pe aceste considerente, vom analiza, pe scurt, aceste mijloace procedurale.

A. Interceptarea comunicațiilor și supravegherea tehnică

Interceptarea comunicațiilor reprezintă una dintre cele mai frecvente și invazive ingerințe în dreptul la viață privată. Conform art. 138 CPP, interceptarea comunicațiilor poate fi dispusă doar dacă sunt îndeplinite cumulativ condițiile privind gravitatea infracțiunii investigate și insuficiența altor mijloace probatorii. De exemplu, în cazul investigării unei rețele de trafic de droguri, interceptarea convorbirilor telefonice poate fi crucială pentru stabilirea structurii organizaționale și a rolului fiecărui membru. O astfel de măsură poate afecta profund viața privată a persoanei, având acces la discuțiile personale, profesionale sau intime ale acesteia. Legiuitorul a gândit această limitare pentru a proteja interesele majore ale societății, echilibrând eficiența anchetei penale cu necesitatea de a evita abuzurile. Profesorul Mihail Udrioiu subliniază că „această măsură presupune un control strict și riguros din partea judecătorului, care trebuie să analizeze proporționalitatea și necesitatea concretă a acesteia” (Udrioiu, 2023, p. 412).

B. Percheziția domiciliară

Percheziția domiciliară, reglementată prin art. 157-168 CPP, permite autorităților judiciare accesul la domiciliul persoanei suspectate pentru descoperirea și ridicarea probelor. Spre exemplu, în situația unei anchete privind infracțiuni economice complexe, percheziția poate conduce la ridicarea unor documente contabile decisive. Însă o astfel de măsură presupune o puternică ingerință în viața personală și familială a individului, perturbând liniștea și intimitatea căminului. Legiuitorul a stabilit necesitatea existenței unei autorizații judecătorești pentru a evita intruziunea

arbitrară, permițând totodată excepții strict delimitate în cazurile flagrante. Judecătorul trebuie să verifice existența indiciilor temeinice și să stabilească clar limitele intervenției pentru a preveni abuzurile (Neagu, 2022, p. 506).

C. Ridicarea de obiecte și înscrisuri

Această activitate, reglementată de art. 169-171 CPP, presupune ridicarea unor obiecte personale și documente care pot conține informații private sensibile. De exemplu, ridicarea unui laptop personal în contextul unei investigații privind infracțiuni informatice implică accesul autorităților la informații intime și confidențiale ale persoanei cercetate. Pentru a preveni încălcarea disproporționată a vieții private, legiuitorul a impus condiția obținerii unui mandat emis de judecător în situații sensibile, garantând astfel controlul și prevenirea abuzurilor asupra datelor personale.

D. Supravegherea și filajul ca tehnici speciale de investigație

Filajul și supravegherea reglementate prin art. 138 lit. f) CPP presupun monitorizarea permanentă sau temporară a activităților unei persoane suspectate. De exemplu, monitorizarea unei persoane suspectate de corupție poate presupune urmărirea deplasărilor acesteia și observarea discretă a întâlnirilor pe care le are. Această măsură poate afecta grav libertatea de mișcare și intimitatea persoanei, putând conduce inclusiv la stres și stigmatizare socială. Legiuitorul a prevăzut necesitatea autorizării judecătorești stricte și limitate în timp pentru a asigura că astfel de intervenții se justifică numai în cazuri temeinic motivate și strict necesare, evitând abuzul și ingerințele arbitrare.

Având în vedere aspectele precizate infra, fiecare activitate procedurală limitativă trebuie să respecte principiile fundamentale de legalitate, proporționalitate și necesitate, care sunt supuse constant controlului judiciar, pentru echilibrul dintre interesul public și drepturile fundamentale individuale.

4. Garanții și remedii juridice pentru protecția vieții private în urmărirea penală

Pentru a echilibra necesitatea măsurilor investigative în faza urmăririi penale cu dreptul fundamental la viață privată, legiuitorul a instituit multiple garanții și remedii juridice. Aceste mecanisme au rolul de a preveni și corecta abuzurile, asigurând totodată transparența și legitimitatea procedurilor judiciare.

1. Condițiile legale ale restrângerii dreptului la viață privată

Restrângerea dreptului la viață privată poate fi dispusă doar în condițiile strict prevăzute de lege, respectând principiile necesității, proporționalității și

subsidiarității. Astfel, legiuitorul a prevăzut explicit în CPP că măsurile intruzive trebuie să fie utilizate numai atunci când probele nu pot fi obținute prin alte mijloace mai puțin invazive. De exemplu, interceptarea comunicațiilor nu poate fi autorizată decât în cazul infracțiunilor grave, în mod justificat și doar când alte mijloace probatorii s-au dovedit ineficiente.

2. Controlul judecătoresc preventiv și ulterior

Una dintre cele mai importante garanții ale protecției vieții private este controlul judecătoresc, atât preventiv, cât și ulterior efectuării măsurilor investigative. Astfel, autorizațiile pentru percheziții, interceptări sau filaj trebuie să fie emise exclusiv de judecătorul de drepturi și libertăți, care analizează detaliat și riguros justificarea măsurilor cerute. De exemplu, judecătorul poate refuza autorizarea interceptării comunicațiilor dacă apreciază că probele pot fi obținute altfel sau că măsura nu respectă proporționalitatea. Ulterior, judecătorul de cameră preliminară verifică legalitatea modului în care s-a desfășurat investigația, având posibilitatea de a exclude probele obținute ilegal sau disproporționat.

3. Rolul avocatului în apărarea dreptului la viață privată

Avocatul joacă un rol fundamental în apărarea dreptului la viață privată pe parcursul procedurii penale. După modificările aduse CPP, prin Legea nr. 199/2023, avocatul beneficiază de prerogative extinse. Astfel, acesta poate participa activ la toate actele procedurale care afectează drepturile clientului său, inclusiv la punerea în executare a mandatelor de percheziție sau supraveghere tehnică.

Conform art. 92 CPP, avocatul are dreptul de a fi informat în timp util asupra măsurilor ce restrâng drepturile procesuale și poate contesta în fața judecătorului de drepturi și libertăți legalitatea și temeinicia acestora. De exemplu, dacă o percheziție a fost desfășurată fără respectarea limitelor autorizate, avocatul poate cere anularea probelor și sancționarea actului procedural. Prin aceste dispoziții, legiuitorul a dorit să întărească funcția de garant a avocatului față de respectarea drepturilor fundamentale.

4. Remedii judiciare în cazul încălcărilor dreptului la viață privată

Legislația procesual penală prevede mecanisme de remediere pentru situațiile în care s-a constatat o încălcare a vieții private. Printre acestea se numără:

- excluderea probelor obținute în mod ilegal (art. 102 CPP);
- formularea plângerilor împotriva actelor procurorului (art. 336 CPP);
- acțiunea în despăgubiri pentru prejudiciile morale suferite.

La nivel european, Curtea Europeană a Drepturilor Omului sancționează constant abuzurile autorităților în acest domeniu. Cu titlu de exemplu, în cauza Rotaru

împotriva României¹, Curtea a constatat încălcarea articolului 8 CEDO prin supravegherea nejustificată a reclamantului și păstrarea unor informații sensibile în arhivele Serviciului Român de Informații fără o bază legală clară.

5. Jurisprudența relevantă a CEDO și a instanțelor naționale

În materia dreptului la viața privată în faza urmăririi penale, jurisprudența, Curții Europene a Drepturilor Omului (CEDO) și a instanțelor naționale române, are un rol esențial în stabilirea și interpretarea garanțiilor aplicabile. Aceste instanțe oferă orientări clare privind limitele admisibile ale ingerințelor statului în viața privată a indivizilor în cadrul procedurilor penale.

CEDO a subliniat constant că dreptul la respectarea vieții private nu este absolut, dar orice restrângere a acestuia trebuie să respecte condițiile prevăzute de art. 8 alin. (2) din Convenție: să fie „prevăzută de lege”, să urmărească un „scop legitim” și să fie „necesară într-o societate democratică”.

De exemplu:

- *Cauza Klass și alții c. Germania*² (1978), este o decizie fundamentală, în care Curtea a admis că supravegherea secretă poate fi permisă, dar doar în condiții stricte și cu garanții adecvate împotriva abuzului: „un sistem de supraveghere secretă trebuie să fie însoțit de garanții adecvate și eficiente împotriva abuzurilor”;
- *Cauza Malone c. Regatului Unit*³ (1984), a evidențiat necesitatea clarității legislației interne privind interceptările: Curtea a constatat că legislația britanică era prea vagă, permițând autorităților o marjă largă de apreciere, fără control judiciar adecvat;
- *Cauza Rotaru c. România*⁴ (2000), CEDO a condamnat România pentru lipsa unui cadru legal clar privind stocarea și utilizarea informațiilor de către Serviciul Român

¹ Hotărârea CtEDO pe cauza Rotaru c. României, nr. 28341/95, din 4 mai 2000. Disponibilă: <https://legislatie.just.ro/Public/FormaPrintabila/00000G0UXP1HDY937IT0Z8ROTEPK9I23>

² Hotărârea CtEDO pe cauza Klass și alții c. Germaniei, din 6 septembrie 1978, seria A nr. 28, Disponibilă: [file:///C:/Users/User/Desktop/Downloads/CASE%20OF%20KLASS%20AND%20OTHERS%20v.%20GERMANY%20-%20\[Albanian%20Translation\]%20summary%20by%20the%20European%20Centre,%20COE%20and%20EC.pdf](file:///C:/Users/User/Desktop/Downloads/CASE%20OF%20KLASS%20AND%20OTHERS%20v.%20GERMANY%20-%20[Albanian%20Translation]%20summary%20by%20the%20European%20Centre,%20COE%20and%20EC.pdf)

³ Hotărârea CtEDO pe cauza Malone c. Regatului Unit, din 2 iunie 1984, nr. [8691/79](https://hudoc.echr.coe.int/rus#{%22itemid%22:[%22001-57533%22]}), Disponibilă: [https://hudoc.echr.coe.int/rus#{%22itemid%22:\[%22001-57533%22\]}](https://hudoc.echr.coe.int/rus#{%22itemid%22:[%22001-57533%22]})

⁴ Hotărârea CtEDO pe cauza Rotaru c. României, nr. 28341/95, din 4 mai 2000. Disponibilă: <https://legislatie.just.ro/Public/FormaPrintabila/00000G0UXP1HDY937IT0Z8ROTEPK9I23>

de Informații. Curtea a considerat că simpla existență a unor date personale într-un registru fără acces, control și posibilitatea de contestare încalcă art. 8;

- *Cauza Weber și Saravia c. Germania*¹ (2006), a întărit exigențele privind caracterul previzibil al legii și controlul independent al supravegherii tehnice, stabilind că măsurile de interceptare trebuie să fie supuse unui control permanent, inclusiv post-factum.

Instanțele din România, în special Curtea Constituțională și Înalta Curte de Casație și Justiție (ÎCCJ), au consolidat jurisprudența CEDO prin interpretări conforme cu Convenția.

Pentru a continua de aceeași manieră, vom oferi următoarele exemple:

- *Decizia CCR nr. 51/2016*², a declarat neconstituționale dispozițiile privind posibilitatea ca organele SRI să efectueze acte de cercetare penală, considerând că această practică încalcă separația puterilor în stat și dreptul la un proces echitabil, implicit afectând viața privată;

- *Decizia CCR nr. 802/2017*³, a reținut că utilizarea probelor obținute prin metode de supraveghere tehnice neautorizate sau fără respectarea condițiilor legale duce la nulitatea lor absolută. Aceasta oferă un cadru de protecție clar împotriva abuzurilor în procesul penal;

Jurisprudența CEDO și națională impune standarde înalte pentru ingerințele autorităților în viața privată, subliniind necesitatea respectării principiilor de legalitate, necesitate și proporționalitate. Respectarea acestor principii nu este doar o exigență juridică, ci o condiție a statului de drept într-o societate democratică.

6. Concluzii și recomandări

Protecția dreptului la viață privată în faza urmăririi penale reprezintă o provocare constantă pentru legiuitor, autorități judiciare și societatea civilă, generând adesea tensiuni între nevoia eficienței investigative și obligația respectării drepturilor fundamentale. Analiza realizată pe parcursul lucrării relevă clar că echilibrul dintre

¹ Hotărârea CtEDO pe cauza Weber și Saravia c. Germania, din 29 iunie 2006, nr. 54934/00, Disponibilă: <https://hudoc.echr.coe.int/eng?i=001-76586>

² Decizia CCR nr. 51/2016 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 142 alin. (1) din Codul de procedură penală, (M. Of. nr. 190, din 14 martie 2016). Disponibilă: <https://legislatie.just.ro/Public/DetaliiDocument/176576>

³ Decizia CCR nr. 802, din 5 decembrie 2017 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art.342 și art.345 alin.(1) din Codul de procedură penală, (M. Of. nr.116 din 06.02.2018), Disponibilă: https://www.ccr.ro/wp-content/uploads/2020/07/Decizie_802_2017.pdf

aceste două valori poate fi menținut doar prin instituirea unor garanții solide și mecanisme clare de control și remediere.

În prezent, legislația și practica judiciară asigură în mare parte un echilibru rezonabil, însă continuă să apară probleme legate de interpretarea și aplicarea proporțională a măsurilor invazive. Astfel, sunt semnalate cazuri frecvente de autorizări insuficient motivate sau disproporționate, ceea ce indică nevoia unei clarificări suplimentare a criteriilor de aplicare a măsurilor restrictive.

De asemenea, remediile judiciare existente, deși utile, sunt uneori tardive și insuficient accesibile persoanelor afectate, ceea ce reduce eficiența protecției juridice.

Pentru consolidarea protecției dreptului la viața privată în contextul urmăririi penale, se impun următoarele măsuri și propuneri clare de modificare legislativă și procedurală:

1. Clarificarea și detalierea criteriilor legale pentru autorizarea măsurilor intruzive:

- Modificarea art. 138 și următoarele din CPP, prin introducerea unor criterii clare și detaliate privind gravitatea faptelor pentru care pot fi dispuse interceptări și filaje;
- Stabilirea unor cerințe obligatorii de motivare detaliată pentru autorizările emise de judecător, inclusiv justificarea explicită a proporționalității și necesității măsurii dispuse.

2. Îmbunătățirea accesului avocatului la procedurile investigative:

- Revizuirea art. 92 CPP pentru a garanta dreptul avocatului de a participa efectiv și activ la toate procedurile investigative care implică restrângerea vieții private, asigurând astfel un control real și imediat asupra respectării drepturilor clientului său.

3. Extinderea remediilor și despăgubirilor judiciare pentru încălcarea dreptului la viață privată:

- Modificarea legislației procesual penale prin introducerea unor termene clare și rapide pentru soluționarea contestațiilor privind încălcarea dreptului la viața privată;
- Stabilirea unor compensații financiare clare și rapide pentru persoanele afectate de încălcări, asigurând astfel remedii efective și descurajând abuzurile.

Efecte asupra implementării propunerilor:

- Creșterea calității și transparenței deciziilor judecătorești privind măsurile investigative, diminuând astfel riscul abuzurilor;
- Îmbunătățirea încrederii publice în sistemul judiciar prin asigurarea unor garanții mai clare și a unor remedii judiciare eficiente;

- Reducerea numărului de cazuri adresate Curții Europene a Drepturilor Omului prin soluționarea eficientă a încălcărilor la nivel național.

Pentru a concluziona succint, adoptarea acestor modificări legislative și procedurale ar contribui semnificativ la consolidarea statului de drept, la protejarea efectivă a drepturilor fundamentale și la realizarea unui echilibru sustenabil între nevoile securității publice și respectarea vieții private a cetățenilor, în cadrul aplicării procedurii penale.

7. Bibliography

Bîrsan, C. (2010). *Convenția Europeană a Drepturilor Omului: Comentariu pe articole/European Convention on Human Rights: Commentary on Articles*. Bucharest: C.H. Beck.

Muraru, I., & Tănăsescu, E.-S. (2019). *Drept constituțional și instituții politice/Constitutional law and political institutions*. Bucharest: C.H. Beck.

Neagu, I. (2022). *Tratat de procedură penală/Criminal Procedure Treaty*. Bucharest: Universul Juridic.

Udroiu, M. (2022). *Procedură penală. Partea generală/Criminal procedure. General part*. Bucharest: C.H. Beck.

Udroiu, M. (2023). *Procedură penală, Partea specială/Criminal procedure, Special Part*. Bucharest: C.H. Beck.

Constituția României (M. Of nr. 767 din 31 octombrie 2003).

Decizia CCR nr. 51/2016 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 142 alin. (1) din Codul de procedură penală, (M. Of. nr. 190, din 14 martie 2016)/ Decision of the CCR no. 51/2016 regarding the exception of unconstitutionality of the provisions of art. 142 paragraph (1) of the Code of Criminal Procedure, (Official Monitor no. 190, of 14 March 2016). Available: <https://legislatie.just.ro/Public/DetaliiDocument/176576>

Decizia CCR nr. 55 din 4 februarie 2020, referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art.139 alin.(3) teza finală din Codul de procedură penală și ale art.11 alin.(1) lit.d) din Legea nr.51/1991 privind securitatea națională a României (M. Of. nr. 517 din 17 iunie 2020)/ Decision of the CCR no. 55 of February 4, 2020, regarding the exception of unconstitutionality of the provisions of art.139 paragraph (3) final sentence of the Code of Criminal Procedure and of art.11 paragraph (1) letter d) of Law no. 51/1991 on the national security of Romania (Official Monitor no. 517 of June 17, 2020). Available:http://www.ccr.ro/wp-content/uploads/2020/06/Decizie_55_2020-1.pdf

Decizia CCR nr. 802, din 5 decembrie 2017 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art.342 și art.345 alin.(1) din Codul de procedură penală, (M. Of. nr.116 din 06.02.2018)/ Decision of the CCR no. 802, of December 5, 2017 regarding the exception of unconstitutionality of the provisions of art. 342 and art. 345 paragraph (1) of the Code of Criminal Procedure, (Official Monitor no. 116 of 06.02.2018), Available:https://www.ccr.ro/wp-content/uploads/2020/07/Decizie_802_2017.pdf

Hotărârea CtEDO pe cauza Klass c. Germaniei, din 6 septembrie 1978, seria A nr. 28, pct. 42/ ECtHR judgment in the case of Klass v. Germany, of 6 September 1978, Series A No. 28, paragraph 42. Available:

file:///C:/Users/User/Desktop/Downloads/CASE%20OF%20KLASS
%20AND%20OTHERS%20v.%20GERMANY%20-20[Albanian%20Translation]%20summary
%20by%20the%20European%20Centre,%20COE%20and%20EC.pdf

Hotărârea CtEDO pe cauza Klass și alții c. Germaniei, din 6 septembrie 1978, seria A nr. 28, / ECtHR judgment in the case of Klass and Others v. Germany, of 6 September 1978, Series A No. 28, Available: file:///C:/Users/User/Desktop/Downloads/
CASE%20OF%20KLASS%20AND%20OTHERS%20v.%20GERMANY%20-
%20[Albanian%20Translation]%20summary%20by%20the%20European%20Centre,%20COE
%20and%20EC.pdf

Hotărârea CtEDO pe cauza Malone c. Regatului Unit, din 2 iunie 1984, nr. 8691/79, ECtHR judgment in Malone v. the United Kingdom, 2 June 1984, No. 8691/79, Available: [https://hudoc.echr.coe.int/rus#{%22itemid%22:\[%22001-57533%22\]}](https://hudoc.echr.coe.int/rus#{%22itemid%22:[%22001-57533%22]})

Hotărârea CtEDO pe cauza Rotaru c. României, nr. 28341/95, din 4 mai 2000/ ECtHR judgment in the case of Rotaru v. Romania, no. 28341/95, of 4 May 2000. Available: <https://legislatie.just.ro/Public/FormaPrintabila/00000G0UXP1HDY937IT0Z8ROTEPK9I23>

Hotărârea CtEDO pe cauza Rotaru c. României, nr. 28341/95, din 4 mai 2000. ECtHR judgment in the case of Rotaru v. Romania, no. 28341/95, of 4 May 2000. Available <https://legislatie.just.ro/Public/FormaPrintabila/00000G0UXP1HDY937IT0Z8ROTEPK9I23>

Hotărârea CtEDO pe cauza Weber și Saravia c. Germania, din 29 iunie 2006, nr. 54934/00, / ECtHR judgment in the case of Weber and Saravia v. Germany, of 29 June 2006, no. 54934/00, Available: <https://hudoc.echr.coe.int/eng?i=001-76586>